

Kæft, trit og retning – del 1

Flemming tog i søndags udgangspunkt i Jesu lignelse om de to sønner i Lukas 15,11-32.

(Få en til at læse teksten op eller genfortæl den evt, hvis du ved, at alle i gruppen kender lignelsen godt)

Tænk over:

Kan du genkende dig selv i den ældste bror?

Den ældste søn følte, han havde ret til 2/3 af den økonomiske arv, som det var almindeligt på den tid. Nu var den uansvarlige, udsvævende lillebror kommet tilbage og blevet indsat som arving igen. På den måde havde han formindsket den ældste brors arv betydeligt. Og oven i købet holder faderen en kæmpe fest for den hjemvendte bror. Den ældste bror reagerer:

”Nu har jeg tjent dig i så mange år og aldrig overtrådt et eneste af dine bud!”

Den ældste bror relaterede til faderen, som er et billede på Gud, og forsøgte at opnå hans kærlighed og anerkendelse ved at præstere en moralsk korrekt opførsel. Ved at overholde alle regler. Ved at sætte sine egne behov til side til fordel for det, han troede var faderens vilje.

Flemming sagde:

Begge brødre repræsenterer grundlæggende to vidt forskellige tilgange til Gud og er begge lige fortabte. Nogle af os har sikkert afprøvet begge tilgange til Gud og begge er lige forkerte. Den ældre bror går glip af faderens kærlighed, ikke på trods af sin korrekthed men på grund af sin korrekthed. Det var ikke den ældre brors mange synder og oprør der skabte en barriere mellem ham og faderen, men det var hans stolthed over hans moralske CV. Det var ikke hans fejltagelser men hans retfærdighed som forhindrede ham i at deltage i festen og faderens kærlighed. Begge brødre instrumentaliserede faderen ved at ønske hans rigdom mere end faderen selv. Han følte at han ejede Gud. Hans hjerte blev afsløret. Faderens glæde havde aldrig været hans mål. Begge sønner gjorde begge oprør, de ville begge kontrollere faderen; den ene ved at opføre sig dårligt, den anden ved at opføre sig godt.

Tænk over:

Hvordan relaterer du til Gud? Hælder du mod én af disse brødres tilgange – oprør eller præstation?

Hvis vi relaterer til Gud som den storebroderen i denne historie, så har vi gang i det, Flemming, kaldte et ”selvfrelsningsprojekt”. Hvis vi tror, at når bare vi prøver at være gode mennesker, så må Gud også velsigne os, så tror vi, vi kan frelse os selv. Jesu pointe er, at selv de mest retfærdige mennesker er åndeligt fortabte.

Og storebroderens attitude fører til følelser af bitterhed, stolthed, overlegenhed, men også af usikkerhed, frygt, selvhad og skyldfølelse, fordi vi kun kan bebrejde vores egen præstation, når vi så ikke oplever det gode liv.

Begge brødrers problem og vores problem, er at vi ikke tør gå ind i Guds kærlige favn og have intimt fællesskab og glædes med ham, fordi det kræver, at vi aflægger vores egen kontrol, grådighed og stolthed.

Tænk over:

Kan du genkende, at du forsøger at manipulere Gud til at elske dig i stedet for at stole på, at alt hans er dit? Hvorfor tror du, det er?

Spørgsmål til debat og refleksion

(alternativ eller supplement til spørgsmålene i tekstboksene)

- Tag noget tid i stilhed og reflektér over, hvordan du egentlig relaterer til Gud.
- Tænk over, om du forsøger at "frelse" dig selv ved at prøve at præstere dig til at være et godt menneske og dermed fortjene Guds anerkendelse?
- Vil du tillade Gud at kalde dig ind til hans glæde, selv om det er ufortjent?

Bøn

- Bed sammen om at Gud må kaste sit helbredende lys over jeres inderste motiver og give jer mod til at leve i tæt fællesskab med ham.